

Тајна жутог балона, Име и презиме писца: Никол Лезије
Наслов рада: Погледај у небо, можда угледаш жути балон

Књига „Тајна жутог балона” написана је тако да код деце подстакне саосећајност према слабијима и љубав према природи и животињама. Мала Парижанка Доминика са својим братом Мишелом креће у потрагу за усамљеном девојчицом Еленом која је по жутом балону послала поруку да је јако тужна и да тражи пријатеље. Доминикин брат Мишел је љубитељ детективских књига, па заједно са својом сестром креће у потрагу за девојчицом Еленом. Књига у сваком поглављу приказује по један њихов нови доживљај на путу решавања мистерије. Како прича тече, боље упознајемо Доминику и Мишела и сазнајемо да су знатижељни, упорни и добронамерни. Ауторка Никол Лезије поручује деци да се боре за оно у шта верују и нарочито да се осврну око себе и пажљиво погледају, можда наиђу на неко усамљено дете које се налази у тешкој ситуацији. Веома је лепо што је ауторка упутила важне животне поруке кроз радњу књиге и то тако да деца ни не осете.

Књига ми се веома допала јер је ауторка живо приказала све авантуре својих јунака, а мене је навела да размишљам о томе како је начин живота данашње деце другачији у односу на време када је књига написана (1965. година), што ме чини тужном. Данашњи свет је превише окренут технологији и уређајима, тако да многи више не маре ни за природу ни за друге људе.

Зашто је ауторка изабрала да баш жути балон буде предмет по ком је послата Еленина порука? Кроз више поглавља ауторка описује разне људе који су из својих разлога мислили да је жута боја, боја несреће и туге, што је децу додатно заинтересовало да наставе са својом истрагом. Као што су се Доминика и Мишел играли детектива, тако сам и ја почела да у глави дописујем причу. Да ли би се исто тако десило и данас? Да ли би моји вршњаци исто прискочили у помоћ тој девојчици или не би обраћали пажњу на поруку? Зашто су сви ти људи на улици мислили да је жута боја несреће?

Исте године када је и објављена, ова књига је награђена у Француској наградом ‘Jeunesse’, што ме је навело да закључим да се књига својом аутентичном причом посебно истакла, а то је и моје мишљење. После читања ове књиге запитала сам се колико још има деце у свету која су у тешкој ситуацији, болесна, тужна и немају пријатеља. Можда би и они могли да узму један жути балон и пошаљу га високо у небо.

Желела сам да сазнам више о ауторки, пошто у издању које сам ја читала није било података, међутим на интернету уопште није било никаквих информација. Била је то мистерија попут оне у књизи. Да ли је ауторка користила псеудоним?

Посебно ме је дирнуо крај који гласи: „Тог дана нешто мало пре него што ће се растати, Елена нешто шапну својој другарици, она отрча у кућу. Убрзо се врати са великим жутим балоном који је Елена донела из болнице. – Шта ћеш са њим? – упита Доминика. – Хоћеш ли послати још једну поруку? – Елена је узе за руку смешећи се. – Да тражим нову другарицу? Имам тебе, и то ми је довољно. Не, балон ми више није потребан јер сам срећна. Заједно ћемо га пустити, можда ће отићи да прича о срећи једне усмаљене девојчице далеко одавде.

Она отвори шаку и пусти врпцу. Балон се отрже и вину у небо. Сви подигоше главе гледајући како се пење, све више и више док није ишчезао у облацима”.

Погледајте и ви у небо, можда угледате неки жути балон!